

РЕШЕНИЕ

№ 6075

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3549** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 12198/31.03.2022 г. от името на ИНДЕРДЖИТ КАУР– гражданин на И., против постановен на 23.03.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.03.2023 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; представя писмени доказателства; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата, но не представя и не ангажира доказателства в подкрепа на изложените в оспорвания отказ фактически основания, по смисъла на чл. 10. Ал. 1, т.т. 17, 24 ЗЧРБ.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от страна на жалбоподателя са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Индерджит Каур - гражданин на И., пол – жена е заявил пред Посолството на Република България, в [населено място] – И. желание да получи индивидуална „виза С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, с цел туризъм, като е

представена и Покана – декларация (Приложение № 3, към чл. 17, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим) от български гражданин С. Х. К.. На 23.03.2023 г., видно от представено по делото копие на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в РБ и абстрактните мотиви: „цялостната оценка на информацията от заявлението за виза не доказва по убедителен начин целта на пътуване; проверката на декларираните обстоятелства дава основателни съмнения за висок миграционен риск“. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивните разпоредби на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ постановяват, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, т. 24, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, но сред документите, които е представил не се съдържат каквито и да е доказателства за извършена преди постановяване на отказа „проверката на декларираните обстоятелства“, за каквато се твърди в мотивите на административния акт. Видно е от съдържанието за заявлението за издаване на виза, че кандидатът изрично се е позовал

на вече цитираната покана – декларация, но няма данни да е била извършена насрещна проверка на декларираните данни, от служители на Дирекция „Миграция“ – МВР или от други полицейски служители. В заявлението е посочено още (подкрепено и с представени от адвоката на жалбоподателя писмени доказателства), че желанието на Индерджит Каур да получи виза е обосновано с неопроверганите от ответника данни за това, че: нейната сестра Г. А. Каур е омъжена за Г. Р. С., а двамата имат издадени разрешения за продължително пребиваване в РБ, съответно до 15.12.2026 г. и 02.09.2024 г. В тази връзка, в оспорения отказ липсват мотиви, които да обосноват заключението за „основателни съмнения за висок миграционен риск“ или такива за „цялостната оценка на информацията от заявлението“. Самата разпоредба на чл. 34, ал. 1, изр. трето НУРИВОВР изисква, „във формуляра да се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа“. Изключение съществува, само когато се касае за „съображения, засягащи интересите на националната сигурност“, но такива съображения са относими към материалноправната норма на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита, на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключението му за „недоказване по убедителен начин целта на пътуване“ и за „основателни съмнения за висок миграционен риск“ не дават възможност на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Конкретни фактически данни, с които е мотивиран административният акт не се съдържат в други, представени от ответника с административната преписка документи. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Издаденият на 23.03.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Д. отказ да издаде на Индерджит Каур виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 от същия закон. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, но не съответства на изискването за форма, регламентирано с чл. 59, ал. 1 АПК. Ответникът дължи да заплати на жалбоподателя претендираните разноски за водене на делото (списък и доказателства на л. 74 и сл.), както следва: 487, 25 лева възнаграждение на адвоката и 10 ева държавна такса.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, вх. № 12198/31.03.2022 г. от името на ИНДЕРДЖИТ КАУР – гражданин на И. постановления на 23.03.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на

виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.03.2023 г.
ОСЪЖДА Министерство на външните работи на РБ да възстанови на ИНДЕРДЖИТ
КАУР– гражданин на И., [дата на раждане] в Хошиарпур, П. разноските за водене
на делото, в общ размер на 497, 25 лв. (четиристотин и деветдесет и седем лева, и 25
ст.).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния
административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: